

Хамовозӣ

Хамоиши мардумон рӯзи 21-уми май назди Бинои Сафоратхонаи Чумхурии Исломии Эрон дар шаҳри Душанбе зери шиорҳои «Гумно бод Кабирӣ!», «Фарзандони моро баргардонед!», «Ба қорҳои дохилии Тоҷикистон даҳлат нақунед!» ва ғайраҳо баргузор гардид, хусусияти иҷтимоӣ дошта нисоят дилтангии мардум назди сиёсати дугона ва ихтилофандозандаи баъзе сарони рохбарияти Чумхурии Исломи Эрон буд. Аммо ҳеҷ яке аз намоёндогони сафоратхона берун намода воқунише нишон наод. Оё суқут аломати ризоист, ё хайр? Ин саволи матраҳ аст!

Мо тоҷикон, порсҳои Эрон дарихои Афғонистон набеағони Чамшеду Фаридуном, ки таърих гувоҳ аст Ҷаздон қунон офарида. Лек заҳҳои морон бо қодӯй ва ғасби бадавиёни тоӣ зери шиори дин ин фарзандони як модарро зи ҳам бипароканда. Хануз ихтилофоти мазабии шиаву сунӣ замони Сафавиёну Шайбониён миёни ин миллати ориёӣ бишқаставу тухми нифоқу душманӣ афқанда, сипас силсилаи авлодони турку қочор, мангиту озарӣ ин қудоиро жарфтару, девори душмани байни ин фарзандони як модарро зиёда намудаанд.

Замони шӯравӣ робитаҳои мо таввасути сурудаҳои Аҳмад Зохиру Гуғуш, Одина Хошим, осори Нимо, Нодири Нодирпур, Фугуг, Халилулоҳ Халилӣ, Айниву Турсунзода, Лоиқу Бозор, Фарзона ва қанд саршиноси дигар қун Аллома Ғафуров Осимӣ, Олимпур, Саид нафисӣ, Баҳор, Фурузонфар ва бузургони дигар буд, ки пайванди адабӣ, пайванди забонӣ, пайванди руҳу равонӣ дошт. Лек қафи сад афсус, ки ифрити арабпараст, турқгаро қӣ дар Эрон, қӣ дар Афғонистон, қӣ дар Тоҷикистон зери нисоби дин боз қавли ҳақими зиндасозандаи Аҷам ва бедорсозандаи ақвоми ориёӣ Фирдавсии бузург:

Зиёни қасон аз пайи суди ҳеш,

Бичӯянду дин андар оранд пеш.

Албатта, мардуми шарифи Эрон, Афғонистон ва Тоҷикистон инчо гуноҳе надоранд, инчо якқанд ифритҳое ҳастанд, аз пайванди ин пораҳои бишқаста метарсанд, қӣ дар минтақа

чӣ дар китъа инчунин дар микиёси чахон. Холо сухан сари душманони сарсаҳти дохилӣ, муҳолифони сиёсӣ, динӣ, мазҳабӣ ва иқтисодиву манфиатҷӯӣ, ишғолгару сарватҷӯи бисёр аст.

Хушёрии сиёсӣ зарур аст!

Мулоҳиза намоед, вақте истиклолиятро Ёздон ба Тоҷикистон дод, душманон яқум шуда он тоҷикони бедорро террор карданд, ки аъзои ҷамъияти «Пайванд» буданду пайванди ақвоми ориёро меҳостанд. Аз Осимӣ сар карда то Муҳидин Олимпур аз Искандари Хатлонӣ то нафарони дигар.

Тоҷикистонро ба ҷангӣ таҳмилии шаҳрвандӣ кашида пора-пора кардани шуданд. Тоҷикистонро симхорпеч карда ба муҳосираи иқтисодӣ, бегоҳӣ, бебаркӣ кашиданд. Лек тоҷик ақли солихро пеша намуду Хурмузди неқӣ пуруз шуд ва пешвоя аз байни тоҷикони асилаи хоки кӯҳани Хатлон бо қомати Рӯстамона барҳест ва миллатро сарҷамъ сохту ҳамаи мушқилотро барҳам зад. Вақте соли 2006 аз тарафи Пешвои ориётҷикони чахон Эмомали Раҳмон Соли тамаддуни ориёӣ эълон шуд талҳаи душманони ақвоми ориёӣ қарид. Қомони оғози НОБ-и Рӯғун боз душманон аз ҷор тараф бо танку тӯп ба сарҳад омаданд. Лек иродаи қавии халқ бо ваҳдати миллии пируз шуд. Пешвои миллат ба ғӯши ҷаҳонӣён масъалаи об ва муаммои обиро расонида қадри сарвати миллии тоҷикон обро муайян намуд. Барои миллати зери ҷанги беш аз 40- солаи абарқудратҳо мондаи Афғонистон зиёда аз ҳафт пули иртиботӣ қӯшода дар тамоми минбарҳои сатҳи минтақавию ҷаҳонӣ масъалаи сулҳи деринтизори ин диёри ранҷашидаро баррасӣ менамояд. Бо ҳайрхоҳӣ ин марди шариф раҳна бар симҳори бегонагӣ зада тоҷикони Бӯҳорову Самарқанд, Сӯху Фарғона, Андичон ва садҳо деҳу рӯстои тоҷикнишинро бо навои шеърӣ қадри Рӯдакӣ, Саъдӣ, Ҳофизу Хайём ва муосирон пайғом дода ба сайру саёҳат, шиносӣ даъват намуда тоҷикони қандашудаи ин рағзаи зебои ориёнаро пайванди ҷовидонагӣ дод. Мо устодону донишҷӯён ва ақли фарҳангу донандагонӣ таърихи кӯҳану муосирӣ тоҷик дар ноҳияи Зафаробод ин ҳамоишро дастгирӣ намуда хостори онем, ки эӣ масъулини як вазифаи бузург, эӣ намояндагонӣ миллати фарҳангӣ ва тамаддуни қадимадоштаи Ҷумҳурии исломии Эрон ин матлабро бар ғӯши сиёсатмадорони бедор ва ориёнаҷод, на аз табори озарию қурдасл, турку арабпараст бирасонед, ки аз паси қадисаҳои мазҳабӣ нарафта пайвандҳои таърихию, ки дар ин кӯҳандараҳти ориёӣ дар сабзишанд, наҳкананд. Бо қавли Мавлонои Балхӣ пуштибонии Шӯмо аз ноҳалафе ҷун Муҳиддин Қабирӣ ва ҷанд думрави он масали «Баҳри қайқе навағилеме суҳтан...»-ро мемонад, ки айб аст. Оҳир қайқ қайқ аст, моро қазид, шуморо ҳам меғазад. Қас меғазад ин ҳаҷароти заҳроғирно аз хоки муққадаси ниёгон дур намоед. Умед бар ақли солим дурандешӣ ва тапиши ҳуни ориёӣ дар тани Шӯмо ва шохрағи миллати шарифи Эронро дорем.

Аминчон Зарифй- Аълочии Маориф ва илми Чумхурии Тоҷикистон.Сардори шӯъбаи таълими Коллечи политехникии ноҳияи Зафаробод.